

FOLKETS DAGBLAD

Ansvarig utgivare Red. Arvid Olsson

Postadress: Box 778, Stockholm 1

Postgiro: 1389

Telefoner:

Redaktionen 10 87 99, 11 19 11

Politisk red. 10 87 92

Red.-sekr. 10 87 91

Distribution 52 10 42

Annonssavd. 10 87 55, 52 10 42

Prenumeration 52 10 42

Redaktion: Kl. N:a Kyrkogata 17, 4 tr.
Red.-sekr. Carl J. BergströmExp. och kassa: Pipersgatan 31, 1 tr.
Telefon 52 10 42

Prenumerations-, Kassa- och Annonsskontor, öppna 9—17, lördag och dag före helgdag 9—15

PRENUMERATIONSPRIS:

Helår	Kr. 37:—
Halvt år	» 19:—
Kvartal	» 9:75
Månad	» 3:50

ANNONSPRIS:

Vanliga annonser pr m/m	30 öre
Sammantr. o. off. möte pr m/m 20 »	
Dödsannonser pr m/m	25 »
Födelse-, förlovnings-, vigsel- annonser	Kr. 3:—
Annonssorder och manus torde godhets- fullt adresseras till Annonssavdel- ningen, Box 778, Stockholm 1.	

AB VALÖRTRYCK, STOCKHOLM 1944

Platsexpedition i GÖTEBORG

Korsgatan 11, 3 vån.

Tel. 17 55 51

Exp.-tid: 10—18

Platsexpedition i MALMÖ

Föreningsgatan 18

Exp.-tid: måndag	Kl. 19—21
torsdag	» 19—21
lördag	» 15—17

Den 16 mars

Oro i invasions- lägret

Idus Martii är inne. Medio av mars, som Churchill i slutet av januari utsatte som termin för »världshistoriens största krigsföretag» invasionen. Men alltså ses icke ett tecken till någon invasion. Detta faktum varslar illa och man kan också iakttaga en påfallande oro och otålighet i de västmaktsinfluerade pressorganen i vårt land. T. o. m. professorn i GHT tycker att det betänkligt börjar att draga ut på tiden och

Ja, det har den. Och en invasion vid fullmåne hör just inte precis till det sannolika. Den första och viktigaste förutsättningen för startandet av »världshistoriens största krigsföretag» är givetvis att överrumplingsmomentet kan tagas med i kalkylen. Men här för behöves skyddet av en mörk och lång natt. Efter vårdagjämningen bortfaller i successivt ökande grad denna möjlighet. Nätterna bli allt kortare och ljusare. Detta i sin tur betyder, att efter april månads utgång är invasionsterminen för denna vår oåterkalleligen förbi, om icke de allierade vilja taga den alltmåra ökade risken av en invasionsstart i dagsljus.

Hur som helst kan man säkert ge prof. Segerstedt i Handelstidningen rätt, då han skriver:

»Något måste ha inträffat, som tvingat anglosaxarnas krigsledning att uppskjuta företagets igångsättande. Den kan ha kommit underfund med att ytterligare förberedelser voro av nöden. En invasion av detta slag är ett vittutseende företag. Landstigningen i Afrika var ett djärvt företag, men det kan icke jämföras med en sådan på det europeiska fastlandet, där varje tumsbredd av kusten är befäst. Från Hammerfest till Biarritz äro kusterna späckade med kanoner och bevakade av trupper i alarmberedskap. Detsamma gäller den franska Medelhavskusten. Att landsätta trupper någonstades här, är ett företag utan motstycke i krigshistorien. Det vore icke förvånande, om de allierade hade kommit underfund med, att förberedelserna fordrade längre tid, än de först beräknat.»

Det är naturligtvis också tänkbart, att de allierade nödgats helt och hållet ändra sina dispositioner, antyder siaren i Göteborg. Troligen hade Churchill tänkt gå i land på Balkan (ett nytt Gallipoli-äventyr har sedan 25 år lekt WC i hågen) men det kom någon fnurra på tråden. Turkiet ville inte vara med, sedan bolsjevikerna i detta hörn satt upp skylten »privat område, tillträde för obehöriga förbjudet». Med »obehöriga» menar Stalin i detta sammanhang engelsmän och amerikaner! Han vill nämligen »befria» Balkan på sitt eget lilla vis utan allierad inblandning. Denna Moskvas hållning kan i sista stund ha tvingat västmakterna till tidsödande truppför-

113042

gör vissa erinringar. Mr Churchill utlovade redan i början av förra året, att invasionen skulle komma inom 9 månader. Sedan fixerades datum till lövfällningen. Löven föllo emellertid, men ingenting hände, utom att general Smuts utlovade invasionen under första kvartalet 1944. På nyåret utsträcktes terminen till att gälla inom årets första 100 dagar. Och så, som sagt, framträdde mr Churchill i slutet av januari och fastställde datum till medio av mars. Idus Martii! Det är en olycksdag för cäsarer. Kanske var det på det flygministern Archibald Sinclair tänkte då han för någon tid sedan modifierade Churchills uttalande till »manskiftet februari—mars»? »Menade han nytändningen i mars månad?» undrar teckentydaren i Handelstidningen och tillägger med en suck: »Fullmånen kan han icke ha åsyftat, ty den har redan passerat.» —

flyttningar och ändring av alla dispositioner, tror Segerstedt, som finner denna sin hypotes bekräftad av det faktum att Stalin inte på länge erinrat sina bundsförvanter om deras plikt att kvicka på med den »andra fronten». —

Vi skulle vara böjda att tro, att den Gamle i GHT för en gångs skull har rätt. Balkan liksom Italien representerar en felslagen förhoppning för de västliga demokratiernas krigsplaner. Men det räcker icke med dessa. Idus Martii blev ett olycksdatum även med hänsyn till de allierades krigsutvidgningsplaner i Norden. Det kan knappast betvivlas, att i händelse av en finsk kapitulation den skandinaviska halvön hade stått närmast i tur att få beträda den blodiga väg, som så många europeiska folk under detta krig fått vandra för att tillfredsställa de angloamerikanska behoven av ständigt nya ersättningsfronter och nya uppsättningar av legotrupper. Polens, Norges, Hollands, Belgiens, Frankrikes, Greklands och Jugoslaviens öde skulle också ha blivit Sveriges. Över vårt land skulle en strategisk och politisk brygga ha slagits mellan England, USA och Sovjet, och därmed skulle Tysklands norra flank

Forts. från sid. 1.

sade de sig dock representera en mycket svag minoritet.

I den rikssvenska systempressen råder numera full insikt om, att Finlands avslag av de ryska villkoren innebär att »fredsförhandlingarna» komma att gå i stöpet. Dagens Nyheter kan icke behärska sin besvikelse och sitt dåliga humör. Även Svenska Dagbladet o. Stockholms-Tidningen fälla ymnigt med krokodiltårar, medan den engelska pressen rasar över finnarna och spår den »rättvis» död och undergång.

Intressant är Stockholms-Tidningens konstaterande av följande lydelse:

»Det är icke längre någon hemlighet och behöver icke heller vara det, att den svenska regeringen tillrätt den finska att ta chansen och göra sitt bästa för att återställa freden och neutraliteten.»

Ännu tydligare är DN:s uttalande:

»Vad svenska regeringen anser torde vara klarlagt både för Finlands regering och riksdag. Utrikesledningen har energiskt arbetat på att åstadkomma gynnsamma villkor för uppgörelse: de förberedande resultaten har också ansetts lovande. Tyvärr har regeringen i Helsingfors bedömt förutsättningarna annorlunda.

— — — Sverige har ansträngt sig att få broderfolket ut ur kriget. Det är en stor besvikelse för den svenska utrikesledningen att de skäl som framförts härifrån inte gjort större intryck, trots att de stötts bland annat av Finlands två främsta utrikespolitiska och militära kapaciteter. Utsikterna för den närmaste framtiden ter sig mycket mörka.»

Det får efter dessa uttalanden, vilka icke dementerats av svenska myndigheter, väl anses fastslaget, att Sveriges regering och utrikesledning officiellt intervererat till Moskvas förmån i denna sak och utövat påtryckning på Finlands ansvariga statsledning genom »goda råd» och »anvisningar». — Detta är i själva verket infamt och höjden av otillbörlighet. Vilka garantier har den svenska regeringen kunnat ställa upp som motprestation, om Finland skulle ha antagit de ryska villkoren? Löften lika hållbara som de, som avgävos vid det nordiska statschefsmötet hösten 1939 före vinterkriget's utbrott och som omedelbart svekos i den avgörande stunden? Löften lika hållbara som de utfästelser om ett nordiskt försvarsförbund, vilka gavs Finland efter vinterkriget men som svekos i samma ögonblick som Moskva uttalade sitt veto? —

Sveriges roll och uppträdande gentemot Finland präglas från fas till fas under detta krig av förräderi och svek. Men det är icke Sveriges folk, som står bakom denna politik. Det är en svensk regering, som för länge sedan blivit en marionett i den anglobolsjevikiska imperialismens händer och som utan betänkanke fullgör de order, som uttalas av Husbondens röst — den internationella finansen och dess bolsjevikiska vapendragare. Svensk är denna politik icke. Men den ligger helt i linje med en politik, som konsekvent och skrupelfritt försöker skära ut Sverige och hela Norden ur den europeiska kulturgemenskapen och göra Skandinavien till ett anglosaxiskt eller bolsjevikisk annex.

Till Dagens Nyheter rikta vi slutligen i detta sammanhang en öppen fråga: Vilka äro de två Finlands »främsta utrikespolitiska och militära kapaciteter», som skulle stödja det ryska kapitulatonskravet? Denne oförklarliga insistering måste i Finland väcka häpnad och förbittring.

Det minsta man i anständighetens namn kan begära är att DN här talar ur skägget och bevisar sin beskyllning genom att anföra namnen på de avsedda personerna.